

Trinitatis søndag d. 7. juni 2020

Salmer:

725: Det dufter lysegrønt

435 Aleneste Gud i Himmerig

363: Lov, pris og tak, at du har givet

356: Almagts Gud, velsignet vær

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 28,16-20

De elleve disciple gik til Galilæa til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne. Og da de så ham, tilbad de ham, men nogle tvivlede. Og Jesus kom hen og talte til dem og sagde: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«

Hver gang, jeg har en begravelse, læser jeg altid beretningen om Jesu opstandelse fra Matthæusevangeliet. To kvinder, Maria og Maria Magdalene, går til graven påskemorgen og ser den tomme grav. De møder en engel, som siger, at Jesus er opstået fra de døde. Englen sender dem afsted til disciplene med de gode nyheder og med besked om, at de skal tage til Galilæa, hvor de skal se ham. Kort efter møder de to kvinder Jesus selv, som også giver dem den samme besked: ”gå hen og sig til mine brødre, at de skal gå til Galilæa. Der skal de se mig.”

Jeg ved ikke, hvad folk tænker til en begravelse, når de hører ”Galilæa” nævnt to gange. De fleste undrer sig nok lidt over, hvad det er, eller hvor det er, men de tænker nok ikke mere over det. Der er som regel nok andet at tænke på sådan en dag.

At gå til Galilæa ville dog svare til, hvis vi danskere sagde ”Tag til Nordjylland!” Galilæa var nemlig et område i det nordlige Israel. Men der er mere i det end det. I Galilæa lå også Nazaret, hvor Jesus voksede op. Mange af disciplene var også fra Galilæa. Galilæa var altså hjemegnen, den trygge hjemstavn for Jesus og hans venner. Det var der, det hele begyndte. Jesus og disciplene rejste rundt i Israel, men grundlæggende var retningen hele tiden nord mod syd, mod Jerusalem, mod de

afgørende begivenheder i påsken. Nu efter opstandelsen går de altså den modsatte vej fra syd mod nord, fra Jerusalem til Galilæa. Jesus vil have et møde med disciplene på afstand af alle de mange dårlige minder og oplevelser i Jerusalem. Han vil møde dem der, hvor de er trygge. Han vil møde dem der, hvor de havde nogen af deres gode oplevelser sammen. For han har noget vigtigt at fortælle dem.

Disciplene kommer til det aftalte bjerg. Da de ser ham, tilbeder de ham, men nogle tvivlede. Hvad tvivlede de om? Havde de problemer med at genkende ham? Eller tvivlede de på, at det virkelig var ham? Ifølge Matthæusevangeliets beretning om den sidste tid i Jesu liv, så har disciplene ikke set Jesus, siden han blev taget til fange og korsfæstet. De flygtede alle for ikke at blive ramt af det samme som Jesus blev. De husker alt for tydeligt deres svigt. Og det er sandsynligvis det svigt og den skam over det svigt, som får dem til at tvivle eller tøve. Hvordan mon Jesus vil reagere, når de møder ham for første gang igen? Vil han irettesætte dem? Vil han have noget med dem at gøre igen? Vil han tilgive dem?

Jesus tager imod både deres tilbedelse og deres tvivl og tøven. Han kommer helt konkret nærmere på dem. Han vender ikke ryggen til dem og går igen, da han ser dem, fordi han bliver mindet om deres svigt. Nej, han kommer hen til dem og viser med sine skridt imod dem, at der ikke er nogen grund til at skamme sig over svigt. Nu begynder noget nyt. Nu er der sket noget nyt med ham, og nu skal der ske noget nyt for disciplene.

”Mig er givet al magt i himlen og på jorden,” siger Jesus til dem. Vi går lige til sagen. Ingen kram. Ingen ”hej, hvordan går det”. Nej, nu kan det kun gå for langsomt med at komme i gang med næste kapitel i Guds plan for menneskeheden. Den plan kan begynde, fordi Jesus efter sin opstandelse har fået givet al magt i himlen og på jorden af Gud Fader. Den magt vil han nu bruge til at forme sit rige, til at forme jorden efter sit ønske. Vil han selv gøre det med et fingerknips, som han ellers havde magten til, skulle man tro?

Nej, han vil bruge disciplene. De skal gå ud i verden. De skal gøre alle folkeslagene til hans disciple. De skal døbe mennesker i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Og de skal lære dem at holde alt det, som Jesus har befalet dem.

Jesus vil altså forme sin verden, sit rige, ved hjælp af sine disciple, ved hjælp af sin kirke, ved hjælp af os. For grunden til at kirken voksede ud over alle grænser var netop, at disciplene gik, at de fik andre disciple, at de døbte, at de fortalte om alt det, som Jesus havde lært dem.

Verden blev formet ved at kristendommen blev udbredt. De kristne værdier står stærkt i mange kulturer. De kristne kirker fylder meget i det danske landskab ved siden af skove og kornmarker. Vi har vist knap 2400 folkekirker i Danmark og dertil kommer forskellige frikirker og andre kirkesamfund. Et sted mellem 2500 og 3000 kirkebygninger er nok et godt bud. Vi har mange kirker. Det danske folk har mange muligheder for at høre om Gud, synge til ham, bede til ham.

Da kirkerne skulle åbne igen efter den over to måneder lange nedlukning under corona-krisen, havde mange af os præster vilde drømme om, at nu ville folk strømme til kirkerne. Corona-krisen måtte da have lært os, at alt det, vi normalvis støtter os til og henter glæde i; arbejde, godt helbred, sikkerhed, det er skrøbeligt og sårbart. Mon ikke mange ville få mere brug for Gud, når de, *når vi*, erkendte vores skrøbelighed og afhængighed af noget større, som verdens kriser ikke kan ryste?

Præsterne glædede sig. Mange steder lavede man ekstra gudstjenester Kristi himmelfartsdag for at få plads til alle de menneskemasser, som nok ville komme væltende ind i kirkerne.

Kom de? Måtte vi til at afvise folk i kirkedørene? Nej. Langt fra. Langt de fleste steder i landet kom der omkring halvdelen af, hvad der plejede at komme på en normal søndag eller helligdag. Det er der nok mange gode forklaringer på, og vi skal hverken klage over, at vi ikke måtte afvise nogen i dørene – for det er ikke sjovt – eller klage over fremmødet her i sognene.

Men vi lærte dog, at en corona-virus ikke skaber vækkelse. Ikke lige med det samme i hvert fald. Her søndagen efter pinse er det selvfølgelig oplagt at tale om, at en vækkelse, at stopfyldte kirker kun kommer, når Guds ånd virker og kalder og sender mennesker af sted. Når han overbeviser dem om, at de har brug for fællesskabet med Gud og med andre kristne.

Det pudsige er dog, at Matthæusevangeliet ikke taler så meget om Guds ånd. I hvert fald ikke her efter Jesu opstandelse. I stedet er det disciplene, som får opgaven. Og det er ikke engang Ånden,

som vil være med dem og udruste dem. Det vil Jesus selv. ”Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.”

Den opgave, som disciplene fik, er langt fra færdiggjort. Jesus er ikke færdig med at forme sin verden gennem sine kristne og gennem sin kirke.

For at der kan komme vækkelse er der brug for, at Guds ånd virker og former mennesker. Og samtidig er der i høj grad brug for, at Guds kirke, at kristne, at du og jeg former den verden, vi lever i. Der er brug for, at vi går hen og lærer folkeslagene om Gud. Nogle går til fremmede lande, men langt de fleste af os må gå til vores egne lande. Vi må alle være med til at forme vores naboer. Vores landsbyer. Vores landområder. Vores familie og venner.

Der ligger stadig dybt i vores danske kultur en eller anden rest af kristendom. Den må kaldes til live. Den må genaktiveres. Mennesker må mindes om, at der er et troens liv at leve, som giver mening, som er godt, som kan bære gennem livet i alt, hvad der sker.

Indimellem, oftere end vi gør, må vi tale højt om det vi tror på. I avisen. På nettet. Hen over hækken. Ved søerne og skovene, ja, der hvor vi møder andre mennesker.

Der skal tales. Og så skal der leves. For for at der kan komme vækkelse, for at mennesker må strømme til kirker og til tro igen, så må de også se, at der faktisk er et andet liv, et kristent liv, et troens liv, at leve. Det kan de kun se, hvis der er nogle, som gør det. Hvis der er nogle, som på en eller anden måde skiller sig ud fra andre. Måske ved vores sprog. Måske ved vores måde at bruge tiden på. Måske ved vores måde at bruge penge på. Måske ved vores måde at være over for andre mennesker på.

Det er opgaven, som Jesus giver til sin kirke, til sine kristne, til hver enkelt af os. Hvordan det helt konkret ser ud, det må vi hver især finde ud af.

Vi får opgaven, fordi der er mennesker, der skal mindes om Gud, mennesker, der skal opleve håb om tilgivelse, mennesker, der skal have del i det evige liv. Vi får dog også opgaven for vores egen skyld. For når man søger at forme andre, bliver man også selv formet.

En del af opgaven for forældre, som får deres børn døbt, er at lære deres børn om den Gud, som de er blevet døbt til. Hjemme hos os gør vi det blandt andet ved at synge salmer som vuggeviser for børnene eller fortælle dem bibelhistorier. Vi gør det for at forme dem. Men det pudsige er, at vi også selv bliver formet, at vi også selv lærer noget. Jeg har for eksempel fået lært både ”I østen stiger solen op” og ”Ingen er så tryk i fare” udenad, fordi vi har sunget den så ofte for vores børn. Jeg har fortalt historien om Jonas og hvalen så mange gange, at jeg nok aldrig glemmer den. Og de sidste par dage har vi fået lært ”Salme 23” fra Det Gamle Testamente om Gud som vores hyrde udenad. Det former vores børn, at de hører salmer og bibelhistorier og oplever, at deres forældre beder til Gud. Men det former også os forældre. Det, vi forsøger at påvirke andre med, trænger også dybere ind i os selv.

Derfor er det også gavnligt for os og vores tro at fortælle andre om det, vi tror på.

Men hvad så når vi ikke lykkes særlig godt med at forme andre, med at pege på tilgivelse og håb om evigt liv, men nærmere er et dårligt eksempel for andre, ja, måske endda får andre til at tage afstand fra tro og kristendom? Jeg kan i hvert fald godt alt for godt komme i tanke om et par eksempler fra mit eget liv, hvor min måde at opføre mig på ikke har øget sandsynligheden for, at andre vil have noget med Gud eller kirke at gøre. Det er svært at glemme og ryste af sig.

Hvad gjorde Jesus, da han ville til at give sin verdensomspændende opgave videre? Fravalgte han de disciple, som havde svigtet ham? Nej, for så ville der ikke have været nogen tilbage. Fravalgte han dem, som havde svært ved at glemme deres svigt og ikke med det samme tilbød ham? Nej, han gav opgaven videre til dem alle. Til de tvivlende og til de tilbedende. Til de tvivlende og til de tilbedende. Til os mennesker, os kristne, som vi er.

Vi er til tider et dårligt vidnesbyrd om Jesus. Vi får til tider nok ikke mennesker til at blive mere interesserede i tro og kristendom. Men vores budskab om Jesus handler netop om, at han tilgiver. At han giver nye chancer. At han ikke vil have, at vi skal blive hængende i skam over vores egne svigt. Det må vi også tage til os og lade gælde for vores eget liv. Og så må vi ellers videre og i gang med opgaven. For der er nok af mennesker, som har brug for at høre om tilgivelse og håb fra Gud. Der er

nok af mennesker, som har brug for at høre, at de både er elskede, som de er, men at de også trænger til at blive formet af Guds kærlige og sande ånd for at have håb om evigt liv.

Må vi som kirke og som kristne være gode og trofaste medarbejdere på den opgave. Vores herre, Jesus, har i hvert fald tænkt sig at gøre sit for at hjælpe os med opgaven, med hans mission. ”Han er med os alle dage indtil verdens ende.”